

# РЕШЕНИЕ

№ 38948

гр. София, 24.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в**  
публично заседание на 01.04.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Шишкова**

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **2402** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).  
Образувано е по жалба на Х. А. Д., [дата на раждане] в [населено място], област Д., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 1481 от 10.02.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. Застъпено е становище, че позоваването на алтернативата за вътрешно разселване по чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, не отчита нормативно предвидените изисквания териториално обособената вътрешна закрила да е практически достъпна за кандидата, казано по друг начин да може да пътува свободно и да получи достъп до тази част от държавата, както и да се установи там. Жалбоподателят твърди, че в административното производство не е изследван рискът, който ще следва да поеме при подобно пътуване до приетата за сигурна част от територията на страната. С тези аргументи е обоснована тезата, че постановеното решение е издадено в нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и

на Съвета от 13 декември 2011 г., които предвиждат към момента на произнасяне по заявлението за убежище, приемащата държава да вземе под внимание личните обстоятелства в бежанската история на кандидата и общите условия в обособената като сигурна част от територията. Сочи се и превратно прилагане на тълкуването, дадено с Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465/07, според което личният елемент на засягане на молителя по принцип може да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му. Според жалбоподателя, необосновано и противоречиво е становището на административния орган по отношение на заявените причини да напусне държавата си по произход – проявите на насилие и несигурност в района, в който е живял и реалната възможност да бъде въвлечен в конфликт. Тези именно обстоятелства се сочат като създаващи опасност за живота и здравето му, ако бъде върнат в държавата си по произход. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

В съдебното заседание кандидатът за закрила лично и със съдействието на преводач от арабски език поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Заявява, че единствено майка му и най-малкия му брат за сега са останали в С.. Представя доказателства за трудова ангажираност. Моли съда да уважи жалбата му.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Т. Г., оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позовава се на данните от представените две актуални справки за обществено икономическото и политическо положение в С., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, както и на влезли в сила решения на Върховния административен съд по сходни казуси. Поставя акцент върху заявеното от жалбоподателя желание за заселване на друго място, провокирано по лични причини, включително и икономически, което е преценено като отговарящо на критериите за «мигрант», а не за «бежанец», предвидени в глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на Х. А. Д., [дата на раждане] [населено място], провинция Д., Сирийска арабска република, гражданин на С.. Молбата е заведена с вх. № В-13-1078 от 30.08.2024 г., рег. № УП 7022 от 30.08.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС (л. 53, л. 54) и съдържа искане за предоставяне на международна закрила в Република България. Подадена е чрез Дирекция «Миграция» при Министерство на вътрешните работи.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход (л. 46). Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 48) и регистрационен лист (л. 51 – л. 52 и л. 37).

Жалбоподателят Х. Д. е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач (л. 49 – л. 50) за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила, за правата и

задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС. (л. 40, л. 41 – л. 42, л. 43 – л. 44, л. 45).

На 24.09.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 31 – л. 35). В същия е отразено, че Х. Д. е напуснал държавата си по произход на 15.01.2024 г., за да проведе лечение в Турция – имал счупване на ръката в лакътя. Твърди, че веднага след като се възстановил е преминал границата с България - на 22.07.2024 г. като е прескочил оградата със стълба. Заявил е, че е мюсюлманин – сунит, арабин по етнически произход. Отрекъл е да е имал проблеми заради изповядваната религия или етноса си, както и да е членувал в религиозна организация, общност или секта. Отрекъл е да е член на политическа партия или организация. Заявил е и, че не е участвал във въоръжени групировки и не е служил в армията, но и не са го търсили, въпреки че не е отрекъл, че районът, в който е живял в С. – И. е бил под контрола на групировките. Посочил е, че не е посещавал посолствата на С. в Турция и България. Като последен адрес в държавата си по произход е заявил [населено място], област И. където и към момента живеят майка му и по-малкия му брат. За другите двама братя и една сестра е заявил, че живеят в И., а и че има омъжена сестра в Й.. За баща си е споделил, че най-вероятно е починал, защото е в неизвестност от 12 години. Като основна причина да напусне държавата си по произход, кандидатът за закрила сочи влошената обстановка на сигурност заради военните действия, честите бомбандировки, а и нежеланието си да служи в армията. Твърди, че средствата, които се заплащат за труд са недостатъчни за покриване на обичайните разходи за живот. Сочи, че е работил като кофражист в И. и е изпращал пари на майка си, за да се прехранват. Категорично е заявил, че не желае да се връща в С., защото няма сигурност. Отрекъл е и да е бил съден, задържан или осъждан, както и спрямо него да е било упражнявано насилие. Х. Д. е посочил, че има двама брата, които са в Германия и са получили статут, но той желае да остане в България, защото е мирна страна.

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М-16960 от 08.10.2024 г. (л. 27), в което е посочено, че ако кандидатът за закрила Х. А. Д., регистриран в РПЦ – С., ПМЗ - В. отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява да получи закрила в Република България. Към административната преписка е приложена и заповед рег. № 517з-4640 от 21.08.2024 г. издадена от заместник директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С. (л. 55), с която на кандидата за закрила Х. А. Д. е наложена принудителна административна мярка «Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна» и на основание чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) е бил настанен в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) при Дирекция «Миграция» до подаване на молбата за закрила.

Към административната преписка е приложена Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната към 14.01.2025 г. политическа и икономическа обстановка в държавата по произход, (вх. № МД-02-20 от 14.01.2025 г. – л. 22 – л. 24).

След преценка на представените доказателства по преписката, в Становище рег. № УП 7022 от 04.02.2025 г. (л. 21) интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя Х. А. Д..

С оспореното в настоящото производство Решение № 1481 от 10.02.2025 г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че Х. А. Д. не е имал проблеми основани на етническата си принадлежност, включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му по време на интервюто, че не е бил

задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата по произход.

Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл е направен извод, че за него не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Обърнато е внимание на заявените мотиви за напускане на държавата по произход като е направен извод, че нямат правно значение за търсената закрила. Поставен е акцент на въведените критерии в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН – кандидатът да представи основателни причини защо лично той се опасява от преследване. Направен е категоричен извод, че такива не са представени от сирийския гражданин Х. А. Д..

Административният орган се е позовал и на липсата на твърдения спрямо жалбоподателя да са предприемани дискриминационни действия, включително и релевантни на преследване от недържавен субект. Направен е извод, че сирийският гражданин е напуснал държавата си по произход не за да търси международна закрила, а за да си осигури по-добър стандарт на живот в Европа, доколкото не е посочил никакви опасения от преследване, които да отговарят на критериите по чл. 8, ал. 1 и ал. 4 от ЗУБ. В този смисъл, е прието, че решението да напусне С. и да потърси международна закрила в България, е взето без видима причина или конкретно неблагоприятно лично за него събитие. Уточнено е, че изразеното желание за по-добър живот и възможност за подпомагане на близките си не отговарят на критериите по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на закрила.

Направен е извод, че от бежанската история на Х. Д. не могат да бъдат изведени предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради липса на релевантни твърдения за осъществено преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, които да не могат или да не искат да му предоставят закрила срещу преследване. Поставен е акцент върху личното основание за преследване, което следва да е налице кумулативно при наличие на която и да е от хипотезите в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че по отношение на жалбоподателя тези условия не са изпълнени. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Административният орган се е позовал на информацията от Справката, изготвена от Дирекция «Международна дейност», вх. № МД-02-20 от 14.01.2025 г. за актуалното положение в С., според която на 27.11.2024 г. ислямистката групировка «Х. Т. ал Ш.», чийто контрол преди това е бил ограничен до части от провинциите А. и И., е започнала офанзива в С. С. в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции, които след превземането на А. и Х., са стигнали до Д. на 08.12.2024 г., а в същия ден президентът Б. А. е напуснал страната. Отразил е изявлението на специалния пратеник на ООН за С., направено месец по - късно, на 08.01.2025 г., според което ситуацията със сигурността в много райони се подобрява, въпреки безредиците по крайбрежието в районите на Х. и Х., и потвърденият ангажимент на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период, заявен още на 19.12.2024 г. от генералния секретар на ООН А. Г.. Посочено е, че ООН ще съдейства за спазване на принципите, залегнали в Резолюция 2254 на Съвета за сигурност при осъществяване на политическия процес от служебното правителство. Отражена е и изразената от специалния пратеник на ООН за С. «огромната надежда сред гражданите за началото

на нова С.», след проведената среща в Д. с лидерите на фракциите, управляващи С., включително «Х. Т. ал Ш.». Посочено е и че хуманитарната реакция в С. се адаптира на бързо променящите се условия след смяната на режима, благодарение на активната дейност на ООН и нейните партньорски организации, които са започнали възстановяването на ключови съоръжения като болници и пътища в по-стабилните райони. Отчетено е, че въпреки данните за продължаващи военни действия на североизток, ситуацията със сигурността в големите градове като Д. и А. се стабилизира.

С позоваване на Решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и на тълкуването на разпоредбата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО с решение на СЕС по дело С-285/12, според което «съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия», административният орган, е направил извод, че към момента на постановяване на оспореното решение не може да се приеме наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, при който безогледното насилие да е достигнало такова високо ниво, по смисъла вложен в това понятие от международното право, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че кандидатът за закрила заради самото си пребиваване ще бъде изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. В мотивите на решението е посочено, че в конкретния казус няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото не са налице обективни данни за безогледно насилие, а и не са установени в административното производство лично спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, и в частност в района на обичайното му пребиваване, Х. Д. би могъл да бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е, че за него не съществува опасност от тежки посегателства, по смисъла и на чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, а не са налице и основанията за предоставяне на статут, по смисъла на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, включително и поради други хуманитарни причини. Прието е, че оценката на всички факти от значение за личното положение на кандидата за закрила сочи, че не е имал обективни причини, релевантни за предоставяне на международна закрила, за да напусне държавата си произход С..

Така описаните факти позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 19.02.2025 г., а жалбата е заведена на 28.02.2025 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт. Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел. Данните за личното положение на кандидата за закрила са обсъдени в контекста на информацията за

актуалното положение в държавата му по произход.

От приетите неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по молбата му за закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е осигурен преводач на разбираем за него език. В приложения към преписката протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата му е разгледана индивидуално, като му е предоставена възможност да изложи свободно без ограничения всички свои съображения.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, дължащи се на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по произход не отговарят на материално правните основания, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че чужденецът не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и на недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради войната и сериозните финансови затруднения. Не е отрекъл, че част от членовете на семейството му продължават да живеят в С. необезпокоявано, както и че той също не е бил преследван.

Събраните доказателства в хода на административното производство не съдържат обективни данни жалбоподателят да се е занимавал или да е продължил да се занимава с дейности, които да пораждат основателен страх от преследване при завръщането му в държавата по произход. В този смисъл, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на Х. Д.. Не са налице и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 ал. 9 от ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие, че семейните връзки предшества влизането на чужденеца на територията на страната. Липсват данни друг член на семейството на жалбоподателя да се намира на територията на РБългария и да му е предоставена международна закрила.

Съответна на материалния закон е и преценката на административния орган относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително

отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Разпоредбите на чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ съдържат идентични условия за субсидиарна закрила с визираните в чл. 2, б. «е» вр. чл. 15, б. «а», б. «б» и б. «в» от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. Понятието «реална опасност» се ползва като стандарт на доказване за изключване на рискове, свързани с общата ситуация в държавата по произход, чието настъпване е възможно или е достатъчно далечно, за да се отчитат като нереални, при преценката относно субсидиарната закрила.

В Решение от 17.02.2009 г. по дело C-465/07, СЕО е приел, че нормата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсещ субсидиарна закрила, не е подчинено на условието за представяне на доказателства и, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено и когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред която се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В конкретния казус липсват обективни данни, а такива не са посочени и от търсещия закрила, за да бъдат възприети като предпоставящи реална опасност или риск, насочен пряко спрямо личността му при евентуалното му връщане в държавата по произход.

С оглед на изложеното, като е приел, че не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила сирийски гражданин Х. А. Д., председателят на ДАБ – МС е постановил правилно и законосъобразно решение, което дава основание на настоящия съдебен състав да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

## **Р Е Ш И :**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Х. А. Д., [дата на раждане] в [населено място], област Д., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 1481 от 10.02.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: